

Încrederea este antidotul pentru grijile, tristețea și neliniștile sufletești care ne copleșesc în anumite momente ale vieții.

norman vincent peale

despre încredere

197

CUPRINS

<i>Cuvânt înainte</i>	5
<i>Introducere</i>	7
Rugați-vă, gândiți și credeți măreț	11
Cum să deveniți valoros în propriii ochi.....	22
Căi mai bune pentru o viață mai bună	33
Orice problemă conține propria soluție	41
Cum să faceți față unei situații dificile.....	51
De ce mulțimile Îl iubesc.....	60
Credeți neîncetat – nu vă pierdeți niciodată credința...	70
O inimă nouă pentru momentele grele	78
Entuziasmul face viața mai frumoasă	88
Viața poate fi plină de sens.....	98
De ce să ne temem, când ne putem ruga?	109
Atitudinea ne determină viitorul.....	119
De ce este viața bună?	129
Puterea speranței și a așteptărilor.....	138
Mergeți înainte cu încredere	148
<i>Nota editorilor</i>	157

Rugați-vă, gândiți și credeți măreț

*„Atunci S-a atins de ochii lor și a zis:
«Facă-vi-se după credința voastră!»“*

MATEI, 9:29

Există o formulă în trei puncte care vă poate schimba viața. Este o formulă puternică, foarte puternică. Nu ar trebui să uităm niciodată că posibilitățile înnăscute ale oamenilor sunt nelimitate. Puteți obține orice lucru pe care îl visați și la care aspirați, dacă este în armonie cu voința lui Dumnezeu.

Formula la care mă refer mi-a fost încredințată acum mai mulți ani de către un domn în vârstă care, după părerea mea, a fost unul dintre cei mai înțelepți oameni, având cea mai pătrunzătoare gândire pe care am întâlnit-o vreodată. A fost un om de afaceri de succes, dar a donat aproape toți banii pe care i-a câștigat, binecuvântând astfel viețile a mii de oameni. Avea o intuiție și o înțelegere profunde și am învățat mult de la el. Pe vremea când l-am întâlnit prima dată, el avea vreo 80 de ani, iar eu, 20.

La începuturile carierei mele de pastor eram timid, neobișnuit de timid, până într-acolo încât eram pe punctul să renunț. Aveam un complex de inferioritate uriaș și încercam să predic o Evanghelie uriașă, măreață, dar credința mea nu era nici uriașă, nici măreață.

Într-o zi m-am dus să îl văd pe acest domn în vârstă la ferma lui din Tully Valley, ascunsă printre dealurile din partea nordică a statului New York. Mi-a ținut o predică pe care mi-o amintesc și acum, deși, să mă ierte Dumnezeu, nu înțelegeam prea multe. La un moment dat, m-a întrebat: „Cât este de mare Evanghelia pe care te-ai angajat să o predici? Predici o Evangheligie mare?” Apoi mi-a încredințat formula în trei puncte: „Roagă-te măreț, gândește măreț, crede măreț” și a continuat: „Dacă vei pune în aplicare cu multă credință aceste lucruri, vei primi intuiție, înțelepciune, curaj și putere.”

Dar ce înseamnă, de fapt, să te rogi măreț? Vechiul meu prieten afirma că problema multor oameni este că spun rugăciuni mici, inconsecvente, indiferente. Ei nu vor primi un răspuns mare de la Dumnezeu decât dacă se roagă măreț.

Îmi amintesc o seară de acum mai mulți ani, când am avut onoarea de a ține un discurs la Cedar Rapids, în Iowa, din program făcând parte unul dintre cei mai mari cântăreți ai timpurilor noastre, Roland Hayes, un om profund spiritual, de o mare erudiție și credință. Am fost fermecat de interpretarea și de personalitatea lui. A doua zi dimineață, am plecat împreună la Chicago cu același tren, printr-un viscol îngrozitor. Nu voi uita niciodată cât de impresionantă a fost conversația avută cu el. Printre altele, mi-a povestit despre bunicul său, care a trăit în Sud în perioada sclaviei sau imediat după aceasta. Roland Hayes era o persoană cultivată, un intelectual. Pe de altă parte, bunicul său nu avusese practic niciun fel de știință de carte, dar cunoștea foarte bine Scriptura. Îmi voi aduce aminte întotdeauna modul în care Roland Hayes mi-a descris rugăciunile bunicului său,

folosind limbajul acestuia. „Treaba cu mai toate rugăciunile e că nu au deloc putere de absorbție.“

Ce expresie plastică! Presupun că înseamnă că multe rugăciuni nu ajung destul de profund la probleme, nu reușesc să le extragă, sunt slabe și ineficiente. „Nu au putere de absorbție.“ Când aplicați această expresie și la propriile necazuri, înțelesul ei este că nu puteți clinti din loc acele probleme. Poate pentru că nu v-ați rugat suficient ori, poate, n-ați făcut-o cu suficient de multă putere.

Desigur, această poveste este complet împotriva învățăturilor religioase la modă acum. O mare parte a conducătorilor bisericești, Doamne, apără și păzește, încearcă să reducă toată creștinătatea la ceva micuț și drăguț din care au eliminat complet orice element supranatural. Dusă este măreția vechii credințe pe care o cunoșteau și o practicau părinții noștri. În schimb, ne-a rămas un fel de credință mică, slabă, așa-zis rațională, atât de diluată, încât nici măcar rațională nu mai este.

Dar, la polul opus acestei tendințe, să ne gândim la revista *Guideposts*, pe care poate o citiți. Există doar câteva reviste cu o circulație mai largă. Teoretic, *Guideposts* nu ar fi trebuit să aibă succes. Nu se vinde la chioșcuri, ci este cumpărată doar pe bază de abonament. Cu toate acestea, are succes. Motivul este că se bazează pe credință. Este o revistă interconfesională și o revistă a credinței în general. O revistă care crede în rugăciuni profunde, mărețe pentru un singur lucru. În *Guideposts* a apărut o poveste despre soția unui misionar. Scena: orașul Shenkiu, din centrul Chinei, provincia Henan. Povestea s-a petrecut în vremea invaziei japoneze asupra Chinei, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Japonezii se apropiau de acest oraș, ajunseseră la doar două sau trei zile distanță. Colonelul chinez a venit la sediul misiunii și i-a spus soției pastorului că ar fi mai bine să plece, deoarece a primit ordinul să nu apere orașul împotriva japonezilor. Pastorul, un misionar care lucra în spitale, fusese dus la spital, fiind el însuși bolnav. Se afla în acel moment la o distanță de 24 de kilometri și nu urma să se întoarcă decât peste aproximativ o lună. Soția era singură cu o fetiță de două luni și un băiat care avea puțin peste un an.

Apoi a început exodul din oraș. Enoriașii mai în vârstă au venit la ea și au invitat-o în satele lor. Oamenii erau extrem de amabili și bine intenționați. Dar ea avea doi copii și știa despre casele din sate că erau pline de paraziți și microbi. Copiii din Vest nu aveau imunitatea necesară. Mulți copii de misionari muriseră fiindcă fuseseră expuși la condițiile din sate. Prin urmare, soției misionarului îi era teamă să meargă împreună cu copiii în aceste case. A rămas în oraș, o americană singură cu doi copii. Portarul, ultimul ei protector, a anunțat-o că trebuie să plece și el. Sărmana femeie era acum înfricoșată, singură, lipsită de apărare, în condițiile aspre ale lunii ianuarie, în timp ce inamicul se apropia.

S-a dus la bucătărie să pregătească un biberon pentru bebeluș. Avea mâinile înghețate. Tremura atât de tare de frică, încât aproape că a scăpat biberonul din mâini. Apoi, a observat deasupra chiuvetei textul din calendarul biblic. Era 16 ianuarie 1941, iar dedesubtul datei erau scrise aceste cuvinte din *Psalmul* 56:3: „Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine.” A fost uimită, dar, în mod ciudat, s-a simțit ușurată. În acea noapte, i-a strâns pe cei mici pe lângă ea, îmbrățișându-i pentru a-i încălzi. S-a trezit și a

ascultat vântul fluturând hârtia din ramele de bambus ale ferestrelor, rugându-se la Dumnezeu, care a fost alături de ea ori de câte ori i-a fost frică. Abia la prânz și-a amintit să rupă foaia micului calendar. Al zecelea verset al celui de-al nouălea *Psalm* spunea: „Cei ce cunosc Numele Tău se încred în Tine, căci Tu nu-i părăsești pe cei ce Te caută, Doamne!”

Și-a aplecat capul deasupra bucatelor pentru masa de prânz și i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru cuvintele venite într-un asemenea moment. În dimineața următoare, și-a dat seama că au rămas fără mâncare. Toate magazinele erau goale sau închise, deoarece nu mai primeau alimente din sate. Rămăseseră doar niște capre, dar nu știa cum să le mulgă. Din nou, teama și-a înfipt ghearele în inima ei. Cum își va hrăni copiii? A rupt pagina calendarului pentru 17 ianuarie și, credeți sau nu, în dreptul zilei de 18 ianuarie apăreau următoarele: „Eu vă voi hrăni, pe voi și pe copiii voștri” (*Facerea*, 50:21). Acea femeie modernă, cu o educație de tip nou, s-a întrebat: „Să fie doar o coincidență?”

A auzit o bătaie în ușă. Era o chinezoaică, doamna Lee, care locuia alături de mai multă vreme. „M-am gândit că o să vă fie foame”, a spus, „și că nu știi să mulgi caprele. Așa că le-am muls eu. Uite lapte pentru copii.”

A apărut o altă femeie cu o găină vie. Adusese și câteva ouă. Din nou, soția pastorului a privit cuvintele: „Eu vă voi hrăni, pe voi și pe copiii voștri.” În noaptea respectivă, inima i s-a umplut de speranță. Auzind bubuiturile proiectilelor, s-a rugat la Dumnezeu să cruțe orașul și pe oamenii aceia buni la suflet.

În dimineața următoare a dat fuga la micul calendar de hârtie care atârna de un cui și a dat pagina: „Oricare le-ar fi puterea, eu în Tine nădăjduiesc, căci Dumnezeu este scăparea mea“ (*Psalmlui*, 56:9).

De această dată, era mult prea greu de crezut! Desigur, versetul ales din întâmplare pentru un calendar englezesc nu putea fi luat *ad litteram*. Iar teama a început să o cuprindă din nou. Ce va face armata japoneză cu această femeie singură, fără apărare? A luat la mână hârtiile soțului său și a distrus orice o putea incrimina. Auzea deja zgomotul bătăliei cum se apropie din ce în ce mai mult. În acea noapte a dormit complet îmbrăcată, pregătită în orice moment să-i înfrunte pe invadatorii japonezi.

S-a trezit dis-de-dimineăță, așteptându-se să audă pași grei călcând pietrișul și trupe mărșăluind. În loc de asta, afară domnea o liniște profundă. S-a apropiat temătoare de poartă și a văzut că străzile începeau să se umple, dar nu cu soldați japonezi, ci cu locuitorii care se întorceau acasă. A revenit și colonelul, care i-a explicat: „Nu înțelegem, pur și simplu. Japonezii se îndreptau către oraș. Ar fi trebuit să-l ia cu asalt. Deodată, au schimbat direcția. Nu i-am învins. Pur și simplu, au plecat în altă parte și au lăsat orașul neocupat.“

Puteți încerca să explicați acest lucru, să îl judecați rațional? Aș putea să o fac și să descompun totul în bucăți care au fost pure coincidențe. Dar, dacă te gândești mai bine, ce este o coincidență? Este o faptă dumnezeiască în timpurile noastre.

Chiar în acest moment, puterea supranaturală a infinitului ne înconjoară gândirea. Oamenii din această generație

chiar au avut nesăbuiința să renunțe la infinit. Au încercat să facă un Dumnezeu micuț și drăguț care nu poate să acționeze în afara regulilor noastre. Ce caricatură de Dumnezeu au încercat să creeze în locul mărețului Dumnezeu al eternității! Unii L-au șters complet din mințile lor și au spus că Dumnezeu a murit. Această țară, această lume are nevoie să se concentreze din nou asupra puterii lui Dumnezeu cel supranatural, etern și fără de sfârșit. Cel la care se poate ajunge prin rugăciuni mari. Rugăciunile dumneavoastră mici nu ajung la El, puneți forță în ele. Căutați-L în adâncul sufletului dumneavoastră până Îl găsiți sau urcați până ajungeți la El.

Cea de-a doua parte a formulei este: gândiți măreț. Acest lucru este foarte important. Vă supun atenției un citat din Lord Chesterfield, la care ar trebui să cugetăm: „Trebuie să aveți gânduri înalte. Nu veți ajunge niciodată mai sus decât ajunge gândul vostru.“

Cât de sus doriți să ajungeți? Dacă nu puteți gândi mai sus de acoperiș, doar până acolo veți ajunge. Dar gândurile pot ajunge până la stele, fără nicio opreliște.

Așa cum gândiți, așa va fi. Dacă aveți o gândire mărunță, veți obține rezultate mărunte. Dacă gândiți măreț, veți obține rezultate mari. Ceea ce sunteți acum este ceea ce ați gândit de multă vreme. Ceea ce veți fi peste zece ani depinde de modul în care gândiți de acum înainte. Dacă vă doriți o viață frumoasă în viitor, trebuie să aveți gânduri mari.

Un prieten, pastor, a venit să mă vadă și a început să vorbească, măsurând podeaua în lung și în lat: „Să îți descriu biserica pe care sper să o am într-o bună zi.“ A descris

într-un mod deosebit de plastic o biserică înconjurată de șase hectare de pământ, construită din sticlă și oțel strălucitor, care să găzduiască o congregație de trei mii de persoane. A povestit despre un turn zvelt de zece etaje, în care vor fi clopotele. A prezentat totul meticolos, până în cel mai mic detaliu. M-am entuziasmat atât de mult, încât am sărit în picioare, exclamând: „Biserica este deja construită!”

M-a întrebat: „Ce vrei să spui? Cum adică este deja construită?”

„Este construită în mintea ta”, am replicat eu. „De acum nu îți rămâne decât să termini treaba.”

Zece ani mai târziu, am binecuvântat acea biserică. De la volanul mașinii cu care i-am dat ocol, o priveam de la distanță, auzeam clopotele bătând și am constatat că era identică, în cel mai mic detaliu, cu ceea ce mi se povestise acum zece ani. Dacă ar fi avut în minte o bisericuță în care să încapă o sută cincizeci de persoane, asta ar fi avut. Dar el era unul dintre acele suflete puternice care credeau în Dumnezeu și în Domnul nostru, Isus Hristos, un om care se ruga și care gândea măreț. Ce doriți să construiți în viața dumneavoastră? Proiectați-vă acel lucru în minte.

Rugați-vă și gândiți la scară mare. M-aș fi oprit aici, dar am vorbit despre o formulă în trei puncte și chiar am făcut din acest plan titlul predicii mele. Așa că trebuie să discut și despre cel de-al treilea punct. Primul punct este să vă rugați măreț. Cel de-al doilea este să gândiți măreț. Iar cel de-al treilea este că credeți măreț.

Este creștinism din toate punctele de vedere: „Facă-vi-se după credința voastră!” Astfel stă scris în *Evanghelia după Matei*, capitolul nouă, versetul 29. Cu alte cuvinte, viața

noastră va fi direct proporțională cu tăria credinței. O credință mică vă va da o viață mică, o credință calduță vă va oferi o viață calduță. Cu o credință slabă veți dobândi o viață slabă. Dacă veți crede cu teamă, veți primi o viață plină de frică. Dacă veți crede în boală, veți obține o viață bolnăvicioasă. Credeți măreț și veți primi o viață măreață. Isus a spus: „Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede!“ (Marcu 9:23). Ce vrea să însemne acest lucru? Omul care crede va primi tot ceea ce dorește? Nu, nu înseamnă așa ceva. În schimb, înseamnă că dacă veți crede măreț, veți putea să treceți din domeniul imposibilului în cel al posibilului. Creștinismul este o religie a lucrurilor incredibile, a lucrurilor uimitoare, religia lucrurilor extraordinare. Singur dobândești lucrul în care crezi.

Unii cred că viața nu este prea grozavă, că ei nu sunt prea grozavi, că nu pot face prea mare lucru cu viețile lor, că sunt înfrânți – și acceptă înfrângerea. Ei cred că așa este și așa va fi întotdeauna. Ei aud despre un Dumnezeu fără limite, însă au vieți mărunte, înguste, ceea ce este o tragedie uluitoare. Trebuie să vă pregătiți pentru a crede măreț. Un cuplu a cerut sfatul unui preot din California, care îmi este prieten. Biserica lui se află aproape de malul mării, iar cuplul venea în fiecare duminică pentru a-l auzi predica. El vorbea despre o Evanghelie măreață, nelimitată, generoasă. „Dumnezeu dorește să aducă binecuvântare tuturor“, spunea el, „dar foarte multă lume nu poate să primească binecuvântarea deoarece se ferește de ea. Prin urmare, se bucură de câteva picături de binecuvântare, când ar putea să aibă râuri întregi.“

După ce au ascultat predica, cei doi, soț și soție, au mers la preot și i-au spus: „Nu înțelegem de ce sărăcia se ține scai

de noi. Avem mereu probleme cu banii. Ne vorbiți despre generozitatea fără limite a lui Dumnezeu, iar noi nu am văzut nimic din ea. Abia reușim să avem cele necesare traiului.“ Apoi l-au întrebat: „Vă veți ruga pentru noi?“

„Hm“, a replicat preotul, „mă voi ruga pentru voi dacă faceți ceva pentru mine.“ Apoi le-a dat să facă cel mai ciudat lucru. „Vreau să vă luați mâine o zi liberă. La cât de rău vă merge la serviciu, o zi liberă oricum nu va conta. Vreau să mergeți pe plajă și să petreceți câteva ore numărând fire de nisip. Luați câte o mână plină de nisip și numărați fiecare grăunte. Apoi, vedeți dacă puteți calcula câte fire de nisip a creat Domnul nostru. După ce vă plictisiți, priviți oceanul și încercați să vă imaginați câți pești a pus Dumnezeu în ocean. După care, încercați să aflați câte tone de apă sunt în Oceanul Pacific. După ce vă plictisiți să vă gândiți la nisip, pești și apă, plimbați-vă prin parc și numărați frunzele din copaci.“

Această neobișnuită solicitare avea menirea de a le demonstra celor doi generozitatea lui Dumnezeu. „Mă interesează doar să vă dați seama“, le-a explicat preotul, „că Dumnezeu este cel care a pus tot nisipul pe plajă, toți peștii în apă, toată apa în ocean și toate frunzele în copaci, încercând să ne binecuvânteze viețile. Dar voi nu vedeți asta. Credința voastră este prea mică.“

Cei doi au înțeles ideea. Au discutat cu Dumnezeu. Au început să își reevalueze viețile. Au renunțat să se mai aștepte la sărăcie. Au început să vadă noi posibilități, le-au venit noi idei. Au creat o companie care a adus prosperitate și noi valori în viețile lor. Au învățat să creadă măreț,

să se roage și să gândească măreț, construindu-și astfel o viață împlinită, bogată, plină de satisfacții.

Astăzi am predicat despre măreție. De ce nu? Creștinismul vine de la un Dumnezeu mare, de la un Mântuitor mare, pentru a crea oameni cu minți și suflete mari. Rețineți acest aspect incredibil: „Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede!“ Este adevărat, un adevăr măreț, minunat. Rugați-vă măreț, gândiți măreț și credeți măreț.